

3.

ORCHARD CITY CENTRE, SINGAPUR

Harris Čang přešel v obývacím pokoji k oknu a vytáhl roletu. Padla noc. Na šestiproudové hlavní dálnici se mihotaly záblesky předních a zadních světel projíždějících aut. Za ní ukrývalo husté zelené listoví hlavní úřadovny vlády. Celý svět se nacházel hned za tímto oknem, přesto však byl nedosažitelný. Osvětlené návěstí nad autostrádou motoristům připomínalo, že před změnou jízdního pruhu se sluší na tento čin upozornit blinkrem. Severně od tohoto přívětivého městského robota ležel malajský poloostrov; na západě se nalézala sumaterská džungle; na východě panenská divočina Bornea. A tady tato prosperující, bezpečná oblast s tvrdou disciplínou. Svět sám pro sebe...

Otočil se na doktora Maa, který zůstal sedět bez hnutí v křesle, zmítán obavami a s pohledem upřeným na okno. Řídící důstojník roletu opět stáhl a zatáhl závěsy.

„Pád na dno je zdouhavý a zpravidla bolestivý,“ podotknul Čang směrem ke svému hostovi.

Starší muž zavřel oči. Byl to technicky založený člověk, jemuž scházela odvaha a který se vyžíval v kvalitním, vybraném oblečení a rád popíjel víno. Líbilo se mu, že dokáže po finanční stránce zabezpečit svoji milenku žijící ve Vancouveru. Prahl po postu významného muže, který může navzdory všemu mít a získat vše, co si zamane.

Čang zůstal stát u zatemněného okna ještě chvíli. Zahýbal hlavou dopředu a dozadu a protáhl si ruce a ramenní i krční svaly, přičemž doktora po očku pozoroval. Starší Číňan byl skoro u konce svých sil. Čang přešel k baru, nalil svému hostovi trochu Coca-Coly a zapnul konvici na čaj. Nato přešel k pohovce a Colu doktorovi podal.

„Pijte. Zvedne vám to náladu.“

Doktor bez zájmu poslechl.

„Nikdo vás nepřijde zachránit, to víte. My svoji práci odvádíme dobře. Žádný záchranný tým sem nemíří. Jsme tu jen my dva a tak to i zůstane.“

„Rozumím.“

„Okay, přejdeme tedy k otázce, která je nasnadě: Proč pracuje prvotřídní vědec jako vy pro ministerstvo státní bezpečnosti? Proč vás k nim vědecká akademie přeložila? A proč potřebuje ministerstvo svého vlastního experta z oblasti superpočítačů? Nechápu to. Ministerstvo obvykle přenechává technické detaily ČLOA, tedy Čínské lidové osvobozené armádě. Takhle ten jejich systém funguje.“

„Když to říkáte.“

„Ale v tomto případě tomu tak není. Pokud jde o vás, vzali z akademie špičkového počítačového vědce, muže se jménem na mnoha písemnostech, a učinili z něj speciálního poradce vedoucího Desátého úřadu. Proč? Muselo jít o něco velice důležitého. Podle nás se vaše ministerstvo učilo od Ameriky a potřebovalo vás, abyste jim vysvětlil skutečnou podstatu všech získaných poznatků.“

„Vy mi lichoťíte, pane Tongu. Možná nejsem tak hodnotný, jak se domníváte.“

„Myslíte si, že jsem *bai mu*? Slepý? Ano, to slovo znám. Nebo *bai chi*? Idiot? Považujete mě za idiota, doktore?“

„Podle mě jste chytrý. A totéž platí i pro celou CIA.“

„Okay, tak se mnou nejednejte jako s hlupákem a povězte mi: Proč ministerstvo potřebovalo jednoho z nejlepších čínských počítačových vědců na pozici vrchního technického poradce?“

Doktor Ma sklopil místo odpovědi zrak.

„Třeba kvůli nějakému speciálnímu projektu. Nevím.“

„Samozřejmě, že kvůli nějakému speciálnímu projektu. Ale jakému?“

„To vám nemohu říct, protože to nevím.“

„Chci se k vám i nadále chovat uctivě, doktore. Ale potřebuju odpovědi.“

„Ne!“ doktor Ma zavrtěl hlavou. Právě se ocital na samém pokraji zrady a ztrácel pevnou půdu pod nohama. Musí tomu nátlaku odolat!

„Prosím, pane, nepokoušejte své štěstí. Tady nejste na schůzi nějaké komise nebo na sebekritickém sezení. Mohu vám s vaším... problémem... pomoci, ale musíte se mnou jednat upřímně.“

„Pokud toho už tolik víte, pak na mých slovech nezáleží.“ Akademik se snažil najít prostor k manévrování.

Čang ke staršímu muži přikročil a naklonil se k jeho uchu. Slova pronášel tichým šepotem a každému přikládal patřičnou váhu.

„Dopustil jste se chyby, doktore. Ukradl jste peníze a tím pádem musíte počítat s následky. Já vás o odpovědi neprosím. Musím vás zdvořile informovat, že je vyžadují, takže mě pečlivě poslouvejte. Říkal jsem vám přece, že pád na dno je, takříkajíc, zdouhavý a zpravidla bolestivý. Člověk musí být velice opatrný.“

Agent CIA nadále vystupoval vlídně, přestože doktorovi zrovna vyhrožoval. Číňan však jeho sdělení zcela pochopil.

„Prosím,“ žadonil doktor Ma tiše.

„Tak mi řekněte: Co je to za speciální projekt, který řídí Desátý úřad z ministerstva státní bezpečnosti? Proč je do něj zapojeno ministerstvo a ne Druhé oddělení ČLOA? Ohledně čeho jim poskytujete své rady?“

„Promiňte?“ doktor Ma si přiložil ruku k uchu, jako kdyby proud Čangových otázek přeslechl.

Čang udeřil do desky čajového stolku tak silně, až skleničky se zařinčením poskočily.

„Poslouvejte mě!“

„Ano, pane.“

„O jaký speciální projekt jde? Pomáháte jim řídit něco ve Státech. Co?“

Doktor Ma se zahleděl na podlahu a dopřál si malý doušek Coly. Dlaně mu zvlhly a v koutcích očí se mu nahromadily slzy. Přál si, aby se dokázal prezentovat lépe, leč cítil se v této místnosti jako vězeň a nevěděl, jak Čangovým všetečným dotazům uniknout.

„Možná máte pravdu, ale nemůžu vám to říct. Podívejte se, pane, mladý muži, žádáte mě, abych se dopustil protistátního zločinu. Pokud s vámi budu spolupracovat, tak mě zabijí.“

„Mýlíte se, doktore. Je to přesně naopak: Zabijí vás, pokud s námi spolupracovat *nebudete*.“

Doktor Ma sebou trhl.

„Zbláznil jste se? To je holý nesmysl. O čem to mluvíte?“

„Ukážu vám to.“

Čang vstal, šel do ložnice a vrátil se se dvěma dokumenty: složkou Lucemburského Asset Managementu, kterou přinesl dříve toho dne do vily Gunther Krause, a zapečetěnou obálkou od FedExu s adresou napsanou čínskými znaky. Čang otevřel spis týkající se správy soukromého majetku a položil jej na čajový stůl před doktora Maa.

„Zde je váš fascikl, doktore. Všechny vaše zahraniční účty, které precizně zkompletoval váš dobrý bankéř, pan Krause. Pracuje pro nás, jak jste jistě pochopil. A je velice šikovný ve vedení evidence. Nechtěl byste se podívat?“

„Ne.“

„Ovšemže chtěl.“

Čang otevřel kroužkový pořadač a ukázal na sloupce a řady čísel.

„Nyní máte na svém kontě přes čtyřicet milionů dolarů. Většina této sumy spokojeně odpočívá na Kajmanských ostrovech, ale nějaké prostředky máte ve Vancouveru a zabezpečujete jimi svoji přítelkyni. Jakže se jmenuje? Oh, ano, Li Fan. Mám však pocit, že důvěrně ji oslovujete jinak... ‚Jasmine‘, že ano? Rozkošné jméno.“

Po doktorově tváři kanula slza. Byl vyděšený a nebál se jen o sebe.

„Říkáte jí tak, doktore? Odpovězte mi, prosím.“

„Ano. *Molihua*. Jasmine. Neublížujte jí.“

„My nechceme ublížit nikomu, zvláště ne vám. Ale tohle je velice závažná chyba, přijmout čtyřicet milionů dolarů v neoprávněných platbách – mluvíme na rovinu, v úplatcích – a předat je finančnímu manažerovi ze zahraničí, s nímž jste se seznámil v Macau. Není to náhodou v Číně nelegální?“

Doktor Ma přitakal.

„Považovalo by se to za zločin, ať už by se ho dopustil kdokoli. Jestliže jej však spáchal funkcionář z ministerstva státní bezpečnosti, pak to musíme překvalifikovat na velice závažný trestný čin, za jehož spáchání by mohl následovat i trest smrti. Strana je s vaším ministerstvem velice nespokojená. Kolik viceministrů dostalo z MSS nedávno padáka?“

„Dva,“ zašeptal doktor Ma. Znal je oba. Jeden z nich mu představil Jasmine.

„Dva padlí muži! Smůla. Proto si o vás dělám starosti, doktore. Potřebujete naši pomoc i ochranu. Lidé v Pekingu by se totiž velmi rozzlobili, kdyby se dověděli pravdu. Lidi jako vy mají ve svém hledáčku.“

„Co chcete?“ zeptal se Číňan mdle.

„To už přece dávno víte. Chci informace o tom speciálním projektu, jehož jste technickým poradcem.“

Doktor Ma se na chvíli zamyslel, jako kdyby hloubal nad koncovkou v šachové partii. Potom rezignovaně přikývl. Nebylo úniku. Promnul si oči a spustil.

„Tento speciální program se rozběhl před šesti lety, rok před mým příchodem na ministerstvo. Pojmenovali ho *„Xie Škorpión“*. Společnými silami jej řídí Desátý úřad, který má dohled nad všemi vědeckými a technickými zpravodajskými informacemi, a Jedenáctý úřad, který se specializuje na výpočetní techniku. Jedná se o speciální operaci zaměřenou na sběr dat, která nepodléhá z důvodu své delikátnosti běžným postupům. ČLOA nemá na výběr a musí nechat ministerstvo dělat jejich práci.“

„Řídíte agenta, který operuje v Americe. Klidně to přiznejte.“

„Ano. Řídíme v Americe jistou síť. To je Škorpion.“

„Ale proč je to tak delikátní?“

„Poněvadž sbíráme informace o největším tajemství, které nám může poskytnout přístup ke všem ostatním.“

„Kryptografie. Komunikační zpravodajské informace.“

„No ano, samozřejmě. O tohle nám jde vždy také. Nicméně tento program má specifitější zaměření.“

„Jaké? No tak, doktore, pořád uhýbáte, když se vám snažím pomoci, a přestává se mi to líbit. Na co se ten program zaměřuje?“

„Na kvantové výpočty.“

„Promiňte?“

„Kvantové výpočty. To je moje specializace. Je to součást našeho čínského snu. Přístroj, který dokáže prolomit jakoukoli šifru. Všechno, co vědí Američani, musíme vědět i my. Tak zněl pokyn Státní rady. Národní prioritní záležitost. Existuje sdružená skupina, která veškerý sběr dat koordinuje – má pod palcem všechny agentury.“

„Jak se ten kvantový program jmenuje? Pojmenovala se vaše sdružená skupina nějak?“

„Jsme napojeni na velkou skupinu s názvem Galaxie, čínsky *Xingxi*, která shromažďuje informace o superpočítačích. My však představujeme tu tajnější, menší část. *Xie. Škorpiona*.“

„Okay, rozumím. Ale pořád nechápu, co jste dělal na ministerstvu státní bezpečnosti. Je to zpravodajská agentura, ne technický výbor. Řídí tajné agenty. Tento typ technických záležitostí má obvykle na starosti ČLOA.“

„Nepotřebujeme Druhé a Třetí oddělení ČLOA,“ odpověděl doktor Ma s opovržením v hlase. Tyto dvě zpravodajské sekce Čínské lidové osvobozené armády se řadily k velkým byrokratickým rivalům ministerstva. „Tohle je naše operace.“

„Ale proč potřebuje Škorpion MSS? A proč potřebuje akademika, jakým jste vy? Co tam děláte? Pořád mi to nedochází.“

„To je těžká otázka.“

Čang na doktora ukázal prstem.

„Zodpovězte ji. Prosím.“

Doktor bezmocně přítakal. Svoji kapitulaci oddaloval a svěřoval se s jedním tajemstvím za druhým.

Čang se kouknul na hodinky. Docházela mu trpělivost. „Čas vypršel. Nebude se vám líbit, co bude následovat.“

Doktor Ma si povzdechl. Kousl se do rtu, odmlčel se a pak opět promluvil.

„Ministerstvo potřebují, jelikož řídíme agenty. Druhé a Třetí oddělení ČLOA nemá informace. My ano. ČLOA nás nenávidí, ale nemůže nás zastavit. Tohle je naše jízdenka. Neříkáte to tak? Naše ‚jízdenka‘. Naše karta. Díky tomu zůstáváme ve hře.“

„Jaké je vaše poslání? No tak, profesore. Tohle zdržování nemá žádný význam. Čím dřív mi všechno povíte, tím spíš se budete moct vrátit do své vily a zachumlat se do peřin.“

Doktor Ma opět vydechl. Když jednou něco nakousnete, není snadné povědět i ten zbytek. Posunul si brýle spočívající na jeho nose ve snaze zachovat si trochu důstojnosti.

„Snažíme se proniknout do amerických kvantových programů, které podléhají utajení. Do těch, které ‚zčernají‘. Neříkáte to tak? Pomáhám ministerstvu s úvahami, kam naše kontakty umístit, odkud technické detaily sbírat a jaké sledovat. Díky těmto znalostem se naše ministerstvo udržuje ve hře. Mohou vyhodit všechny viceministry MSS, které chtějí, ale dokud tyto vědomosti máme, přežijeme. Chápete?“

Doktor teď hovořil téměř s hrdostí v hlase. Právě tohle byl jeho dar, speciální dovednost. Čang se zhluboka nadechl. Výslech se téměř dostal do úspěšného cíle.

„To je velmi dobré. Kurevsky dobré. Jak byste to řekl čínsky?“

„*Wo cao!*“ Ano, kurva dobrý. Přenos informací právě proběhl. Nyní doktor požadoval kompenzaci. Ujištění.

„Teď mám otázku já na vás, pane, ‚Sto první výsadková divize‘. Jak mě ochráníte? Slíbil jste, že budu ve větším bezpečí, ale jak toho chcete docílit? Mám pocit, že jsem teď naopak zranitelnější.“

„Poslouchejte, *Lao Ma*. Začal jste tajně spolupracovat s nejmocnější zpravodajskou agenturou na světě. Věřte mi, nyní jste ve větším bezpečí, než tomu bylo před pouhými čtyřiaadvaceti hodinami. Pomůžeme vám ochránit vaše peníze, jsme v tom nejlepší na světě. Můžeme monitorovat každý počítač a každou finanční transakci na planetě. Považujete nás za mocné, ale ve skutečnosti jsme mnohem mocnější.“

„To je velice sympatická vlastnost, předpokládám.“ Doktor Ma svá slova doprovodil drobnou, téměř nezatelnou úklonou.

„Také od nás dostanete peníze. Spoustu peněz, jako výraz našich ‚díků‘. Vypomůžeme i vaší přítelkyni ve Vancouveru – tajně, takže se o tom za žádnou cenu nedoví. Můžeme pomoci vaší dceři, která studuje na Stanfordově univerzitě, a najít pro ni nejlepší fakultu pro postgraduální studium, aby mohla jít ve stopách svého otce. Můžeme vám dokonce pomoci i s vaší prací tím, že vám předáme informace, které vás na ministerstvu povedou. Chceme, aby byli naši přátelé úspěšní. Stane se z vás hrdina. Povýší vás.“

„Se svojí současnou pozicí jsem spokojený. Kdy se budu moci vrátit zpátky na hotel?“

Čang zvedl ruku.

„Ještě ne. Potřebujeme se od vás dovědět několik dalších věcí. Rozumíte? A musíme se domluvit na komunikačním postupu.“

„Už jsem vám řekl, co jste chtěl vědět. Škorpion. To je ten speciální projekt, pane Tongu. To je všechno.“

„Říkejte mi ‚Petere‘, prosím. Já vám budu říkat Jubo. Odteď jsme bratři. Nemůžeme před sebou vůbec nic skrývat. To skončilo s mým dnešním příchodem do vašeho pokoje. Okay?“

Čang se snažil mluvit laskavým hlasem. Věděl, že je čínský vědec vyčerpaný, a kdyby na něj příliš zatlačil, mohl by přestat spolupracovat. Ovšem nic z toho, co mu doktor Ma doposud sdělil, se nedalo označit

za skutečně nezbytné a bezprostředně využitelné zpravodajské informace. Stále se bavili na úrovni neurčitých, obecných tvrzení, z nichž by vznikla nastavovaná kaše, až bude Čang dávat dohromady zpravodajskou depeši.

Mark Flanagan, nejlepší technik ze sekce vědy a výzkumu (S&T), se nacházel ve vedlejším pokoji s dalším spolupracovníkem s býčí šjíj z Podpůrných činností. Mohli by vědce zastrašit ještě více, nicméně by se tím dopustili přešlapu. Doktora Maa ovládal strach; pod nátlakem a výhrůzkami by řekl cokoli, o čem by si myslel, že to chce druhá strana slyšet. Nuance související s jeho vědeckými znalostmi by se vytratily.

„Vypijme si trochu čaje. Zelený, nebo černý?“

Doktor neodpověděl, takže Čang připravil dva šálky s čajem Lipton a položil je na stůl společně s mlékem a cukrem.

Doktor Ma nechal hrnek, z něhož stoupala pára, stát na stolku. Rozplakal se. Bez vzlykotu či popotahování mu po tváři tiše stékaly slzy.

„Mrzí mě to, doktore. Brzy to skončí. Než se však rozejdeme a vy se vrátíte zpátky do svého hotelu a odpočinete si, potřebuju znát jména vašich amerických agentů ze Škorpionu.“

Doktor Ma si utřel oči kapesníkem a snažil se opět získat ztracenou důstojnost.

„Já je neznám. Používáme kódová označení.“

„Ano, ale víte, kde pracují. Jak byste jim jinak předávali instrukce a vyhodnocovali jejich práci? Pomozte mi, a pak bude náš rozhovor u konce.“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. Jako by se se slzami do jeho postoje vkradla nová dávka tvrdohlavosti či sebelítosti. Vyčíst něco z jeho tváře nebylo snadné.

„Už jsem vám toho prozradil dost. Vymámil jste ze mě potřebná vodítka. Na to ostatní si už můžete přijít sám.“

Čang se posadil do křesla. Mnul si bradu a na okamžik se zamyslel nad tím, jak v tomto případě pokročit dál. Podle slov veteránů z Divize pro východní Asii se nevyplácí Číňany příliš zmáčknout. Pod tvrdým

nátlakem jim ubývají duševní síly a ztrácejí nervy. Nicméně v tomto případě vlídný přístup nezabíral. Ma byl příliš slabý a moc dlouho již nevydrží.

„Promiňte, doktore. Takhle to nefunguje. Nechceme od vás vodítka, nýbrž informace. Pokud nám je neřeknete, může to mít nepříjemné následky.“

Čang sáhl po obálce od FedExu s obsahem několika stránek, kterou přinesl před půl hodinou z obývacího pokoje. Ležela pod svazkem dokumentů Lucemburského Asset Managementu, ale nyní ji Čang držel v ruce. Položil obálku před doktora.

„Tento spěšný balíček je adresován někomu v Číně. Můžete přečíst adresu?“

Doktor Ma si text přečetl. „Ne.“

„Samozřejmě, že ji dokážete přečíst. Balíček je adresován předsedovi Ústřední komise pro disciplinární inspekci Čínské komunistické strany se sídlem v Pekingu. Pošleme jej přímo do jeho soukromého bytu, který se nachází ve velitelském areálu. Předpokládám, že víte, o kom tady mluvím?“

Čínský vědec se pokusil něco říct, leč slova mu uvázla v hrdle. Čang si tedy odpověděl sám.

„Tento gentleman je donucovací orgán, který pracuje v rámci protikorupční kampaně vaší Strany. Soudně stíhal generály, admirály, a dokonce i ministra veřejné bezpečnosti, člena Stálého výboru politbyra ústředního výboru Komunistické strany Číny.“

Doktor Ma se rozklepal. O čistce, jež se rozvířila ve vyšších kruzích čínského byrokratického aparátu, věděl až příliš dobře.

„A vy víte, doktore, že si disciplinární komise neustále hledá nové cíle, nové symboly zneužití moci a úpadku, k nimž na vyšších vládních místech dochází. Předseda této komise vaše ministerstvo nenávidí a totéž platí i pro všechny se šanghajským původem. Jakmile spatří obsah této obálky, bude mít stejný pocit jako po nalezení malého pokladu.“

„Co je v tom balíčku?“ zeptal se doktor Ma téměř neslyšně.

„To vám snad nemusím vykládat. Ukřívá se v něm příběh doktora Ma Juby, velice prominentního čínského vědce, který vyrostl v Šanghaji se všemi privilegii elity a kradl peníze od lidí. Veškeré informace jsou ve vašem investičním spisu. A existují i další.“

„Ne...“

„Ano. Podle mého názoru by tento materiál disciplinární komisi velice zneklidnil a znepokojil. Obávám se, že by vás to zničilo. Ovšem netýkalo by se to jen vás, nýbrž i celé vaší rodiny a přátel. Tato hanba by se s vašim jménem vláčela, dokud by si jej lidé pamatovali.“

Doktor Ma se po složce natáhl, leč řídicí důstojník ruku včas stáhl a držel ji z doktorova dosahu. Čínskému vědci do očí opět vyhrkly slzy. Sklonil hlavu. Po Čangových slovech se jej zcela zmocnila pokora a byl svolný k čemukoli. Potlačil vzlyk a po dlouhé odmlce promluvil ponurým hlasem.

„Co chcete? Jsem ztracený. Nemám žádnou tvář. Zbyla mi jen potupa.“

Čang natáhl k doktorovu loktu ruku, jako kdyby podpíral muže, který ztratil rovnováhu.

„Zachraňte sebe i své milované. Mluvte se mnou. Budete si to pamatovat jako šťastný den, během něhož jste si ulevil od svých břemen.“

Doktor Ma držel hlavu v dlaních a kolébal se v křesle ze strany na stranu. Nevěřil ničemu z toho, co mu Američan právě řekl.

Čang doktorovo zmítání dvacet sekund pozoroval. Číňan tento poslední most překročí – nic jiného mu totiž nezbyvá.

„Dobrá tedy.“ Doktor Ma si zoufale povzdechl a potom pokračoval.

„Primární agent ze Škorpionu je označován číslem, které se pravidelně mění. To současné si nepamatuju, ale stejně by vám k ničemu nebylo, jelikož jej brzy nahradí jiné. Manipulace s depešemi, které se tohoto agenta týkají, je velmi utajovaná, a to i v rámci Desátého úřadu. Dokonce i na ministerstvu ví o této operaci jen malý okruh lidí. Zatajují ji před sdruženou skupinou i ČLOA. Je to jejich tajemství. ČLOA je hodně rozezlená, ale nemá jinou možnost, než se s tím smířit. Tento agent je náš.“

„Co o něm lidé říkají? Jak ho popisují?“

„Zasvěcení lidé se o něm zmiňují jeho čínským krycím jménem ‚Rukou‘, což znamená ‚Dveřní průchod‘. A takto o něm také ministerstvo smýšlí, jako o ‚dveřích‘.“

Čang se mělce nadechl. Nechtěl ničím narušit stávající atmosféru, když se doktor konečně rozpovídal.

„Pracuje tento agent *Rukou* u CIA?“

„Domnívám se, že ano. Má přístup ke všem rozličným vědeckým programům řízeným vaší vládou: ‚IARPA‘, ‚IN-Q-Tel‘, včetně různých direktoriátů. Proto je tak drahocenný. Vidí veškeré přenosy informací, které proudí tam i zpátky. Proto se mu říká ‚dveře‘.“

„A vy pomáháte se vyhodnocováním projektů, o nichž vám *Rukou* říká. Jak to funguje?“

„Velké množství informací může získat kdokoli z široké veřejnosti. Mluvíme tady o největším vědeckém projektu na světě, ale nikdo neví, jak v něm správně postupovat. Víme o všech neutajovaných grantech poskytnutých IARPOU i o práci všech soukromých společností. Microsoft, Google, Apple. Všichni v tomto ‚kvantovém‘ prostoru něco podnikají a publikují písemnosti, které si následně pročítáme. Financují společný výzkum, navštěvují konference. A právě v této oblasti jim pomáhám.“

„Jak? V čem spočívá vaše práce poradce?“

„Poskytuju rady a doporučení. Rozumím technickým záležitostem. Spolupracoval jsem s mnoha univerzitami i soukromými společnostmi. Na podobných projektech pracují stovky čínských studentů. Když potřebujeme zjistit, co funguje a co ne – informace, které se z tisku nedovíte – můžeme.“

„A uprostřed toho všeho je Škorpion a za ním ‚Dveře‘.“

„Máme tisíce mužů! Tak v dnešní době těmto velkým sběrným programům říkají. Programy Tisíců mužů. V těchto dnech se jejich počet možná vyšplhal k deseti tisícům.“

Z doktorova hrdla uniklo zachrochtání, které přešlo téměř do smíchu. „S vašimi granty na výzkum jste velice štedří.“

„Ale co ta část podléhající utajení?“

„Právě proto máme ‚Dveře‘.“

„Aby se dostal na nepřístupná místa.“

„Ovšem. Když se o nějaké záležitosti přestane veřejně mluvit, víme, že Američané objevili něco důležitého. Příjemce grantu z přístupného seznamu zmizí, takže předpokládáme, že výzkum nyní podléhá utajení, což znamená, že přináší ovoce. Tak požádáme *Rukou*, aby nám pomohl zjistit, kam se výzkum posunul. Pomůžu s napsáním otázek a pak přetlumočím odpovědi ministerstvu, abychom mohli našeho agenta využít moudře.“

Čang si v duchu procházel svůj seznam otázek, který mu předal John Vandel, a odškrtával si jednotlivé kolonky. Zbývalo několik dalších položek.

„Slyšel jste někdy o společnosti ‚Parcourse Technology Partners‘? Mají k dispozici fond venture kapitálu. Myslíme si, že ho řídí vaše ministerstvo.“

„Ano, možná. Parcourse. Myslím, že ano. Je zde tolik jmen a krycích organizací – nemám přehled o všech.“

Čang zavrtěl hlavou v předstíraném znechucení. „Kradete naše největší tajemství.“

„Sdílíme je. Věda je pro všechny. A vy nám to tolik ulehčujete. V *Rukou* máme moudrého a dobře informovaného pomocníka, osobu, která věří v globální mír.“

„Netvrdte mi, že identitu tohoto *Rukou* neznáte, doktore. Tomu nevěřím.“

„Neznám. Nikdy jsem se nechtěl vyptávat. Věřte si, čemu chcete. Už jsem vám všechno prozradil. Co na tom záleží? Lidé už stejně budou říkat, že jsem *bùyàoliǎn de dōngxi*. Nezbyl ve mně kousek studu a stala se ze mě podřadná bytost. Proč bych lhal?“

„Prostě mi povězte pravdu, i drobnosti, které vám mohou připadat jako klepy. Co jste o *Rukou* zaslechl? Je to vysoce postavený vedoucí činitel? Je ženatý? Cestuje?“

Doktor Ma zavrtěl hlavou. Téměř se chvěl.

„Jsem tak vyčerpaný. Tak unavený ze všeho.“

„Já vím. Ještě chvíli. Už jsme skoro v cíli. Pak si budete moct odpocínout.“

Doktor Ma zavřel oči, jako kdyby neměl sílu udržet je otevřené.

„*Rukou* je vysoce postavený člověk. Kdyby se nepohyboval na vyšších místech, neměl by takový přístup. Cestuje. Občas se s ním setkáme v zámoří. Nevím, kde.“

„Kdo se s ním setkává?“

„Eh?“ doktor Ma opět vzdoroval.

„Kdo se s ním setkává, doktore? Tohle je důležité.“

„Vyšší důstojník. Docela. Nevím, kdo. Tohle je velké tajemství. Ohledně tohoto případu nesdělují informace dokonce ani ČLOA.“

„Je to až tak důležité?“

„Ministerstvo prohrálo s ČLOA tolik bitev. Tento *Rukou* je náš nejdrahocennější agent. Možná poslední, který nám zbyl.“

„Co dalšího jste o něm slyšel? O jeho osobním životě, předešlých úkolech. Cokoli, co by nám jej pomohlo...“ zarazil se.

„Najít?“ odfrkl si doktor Ma nevýrazně. „Hodně štěstí.“

„Ano, najít. Potřebuju cokoli, na co si dokážete vzpomenout. Osobní detail, který jste zaslechl na chodbě, obědě nebo od přítele na chodbě.“

Doktor Ma opět zavřel oči. Vyzrazením tohoto střípku informace svoji zradu završí.

„*Rukou* má příbuzného uvnitř CIA. Strýce, bratra, bratrance, někoho. Nevím. Ředitel mého úřadu se o tom před několika lety jednou zmínil. Proto toho *Rukou* tolik ví – má ve zpravodajské branži příbuzného.“

„Děkuji vám.“ Výraz v obličejí agenta CIA zůstával nadále tvrdý, ale projevil se v něm náznak uspokojení. Podíval se na hodinky. „Je pozdě.“

Doktor Ma pokrčil rameny. Během uplynulých minut se nevzdal pouhých informací. S nimi opustila jeho tělo i duše, a on se tak proměnil v přízrak.